

KDE BYDLÍ BŮH?

„Kde bydlí Bůh?“ – touto otázkou jeden člověk překvapil několik učených mužů, kteří byli jeho hosty. Smáli se mu: „Jak to mluvíte! Celý svět je přece plný jeho nádhery!“ On si však na svou otázku odpověděl sám: „Bydlí tam, kam ho člověk pustí.“

Zakončujeme dobu adventu, vstupujeme do slavení Vánoc. Většinou se těšíme. Leckdo možná ale prožívá i bolest – třeba nad tím, že už s ním není někdo z blízkých. V každém případě ale víme: dny, které jsou před námi, jsou důležité.

V úvodním odstavci zaznělo připomenutí toho, jak důležité je „pozvat Boha“. Nyní, o Vánocích, to zní naléhavěji než jindy. Můžeme popřemýšlet, jak moc jsme se snažili pozvat Pána do svého srdce a života právě v průběhu letošního adventu. Nemohu to posoudit za vás, ale z mého pohledu jste se mnozí velmi snažili: chodili jste věrně na noční adorace, na roaráty...

Mnoho z vás si dalo nějaké předsevzetí. Velkoryse jste na prahu adventu přispěli na misie na Ukrajině a už před tím na Afghánistán, na misie, na naše požárem postižené přátele... Moc si této vaší snahy vážím – vím, že jsou to často těžce vydělané prostředky, o které jste ochotni se rozdělit. Věřím, že si toho váží i Bůh. Jsem přesvědčený, že to, co jste z lásky darovali, bude jednou vašim bohatstvím.

Přesto nezapomeňme – to nejdůležitější pozvání Pána se má projevit tam, kde to

někdy bývá nejtěžší: v našich vztazích v rodině a k ostatním blízkým lidem.

Pozvěme Ježíše do svých radostí. Pozvěme ho do svých bolestí. Pozvěme ho do svých rodin, do své samoty, do svých zranění, obav, plánů, hříchů. Pozvěme ho, ať u nás o Vánocích i po nich bydlí o něco víc než předtím.

Všem vám přeji, abyste prožili, pocítili a radovali se z toho, že pozvaný Pán přišel.

o. Petr

Jiřík Košutek (MŠ)

„Vítej, milý Jezu Kriste,
jenž ses vtělil v Panně čisté,
abys naše viny, sám jsa bez poskvrny,
obmyl a shladil...“

**Ať radost z narození Božího syna
naplní vaše srdce a projasní i dny
nového roku**

*přeje
redakční rada Cesty*

Svět i my jsme nemocní mnoha chorobami.
Betlém není jen nějaká stáj nebo chlév.
Betlém je setkání s Boží láskou, která uzdravuje.
Betlém je setkání s Ježíšem Kristem,
kterým se Bůh dotýká osudu každého z nás,
abychom se i my mohli svým životem dotýkat Boha,
neboť on *v nás má zalíbení.*

Radost z tohoto Božího daru i v příštím roce

přeje

**Vojtěch Cikrle
biskup brněnský**

Brno, Vánoce 2007

PROŽILI JSME

DIECÉZNÍ POUŤ RODIN

ŽDĀR NAD SÁZAVOU – SOBOTA 1. ZÁŘÍ

I letos jsme se rozhodli, že si nenecháme ujít tak dobrou akci, jakou je setkání rodin naší diecéze, která se letos konala už počtvrté. Vyjžděli jsme se smíšenými pocity kvůli špatnému počasí. Když jsme se blížili ke Žďáru, začalo se vyjasňovat, ale stále nás velké černé mraky strašily deštěm. U vstupu do klášterního areálu byla mapa s jednotlivými farnostmi. Tady děti i rodiče vyznačili otiskem obarveného prstu místo, odkud přijeli.

V 10 hodin začala na hlavním pódiu na nádvoří mše svatá, kterou celebroidl o. biskup Vojtěch. Právě při mši se k naší velké radosti obloha

krásně vyjasnila, takže dál mohl venku probíhat bohatý program – bylo možné jít na koncert, na divadlo nebo přednášky, něco vyrábět ve výtvarné dílně, prohlédnout si výstavy... Naše děti nejvíce zaujala a pobavila „Pohádková zahrada“ s různými stanovišti, která se vztahovala k pohádce O Budulínkovi. V 16 hodin byl program zakončen závěrečnou modlitbou a požehnáním.

Kvůli špatnému počasí byla letos účast trochu nižší, ale ti, kteří se zúčastnili, určitě nelitovali. Snad nás bude příští rok i z naší farnosti více.

manželé Němcovi

DESÁTÉ VÝROČÍ ÚMRTÍ OTCE JANA TOPENČÍKA

VZPOMÍNKOVÁ BOHOSLUŽBA VE VYSOČANECH

Dne 22. října 2007 jsme si připomněli 10. výročí úmrtí kněze Jana Topenčíka, rodáka z Dolních Bojanovic, který závěr svého kněžského života prožil jako farář ve Vysočanech u Blanska. Otec Jan (takto ho všichni znali a takto ho také oslovovali) se narodil 1. 1. 1924 v Dolních Bojanovicích. Dne 5. 7. 1969 byl v Brně vysvěcen na kněze a působil ve farnostech Letovice, Rozhraní a Doubravice nad Svitavou. V prosinci roku 1984 byl jmenován farářem ve Vysočanech, kde také 22. 10. 1997 zemřel. Pohřben byl 26. 10. 1997 ve svém rodišti, v Dolních Bojanovicích.

Při této příležitosti byla dne 20. října slavena vzpomínková bohoslužba ve farním kostele sv. Cyrila a Metoděje ve Vysočanech, v místě posledního působení i smrti tohoto kněze. Hlavním celebrantem byl generální vikář brněnské diecéze Mons. Jiří Mikulášek, který mimo jiné představil svou publikaci s názvem „Sešívání srdce – životní cesta otce Jana Topenčíka“. Jiří Mikulášek při své promluvě o otci Janovi řekl to, co použil v úvodu knihy: „Bylo mi dopřáno poznat tohoto venkovského faráře blíže nejprve jako spolubratra na jednom děkanství a pak téměř dvacet let velmi důvěrně v kněžském společenství při pravidelných týdenních setkáních. Jeho knížka „Z deníku venkovského faráře“ zachycuje mnoho zajímavých postřehů a příhod

z jeho života, jak je vyjádřil on sám. Nemíním je opakovat. Chtěl bych se s vámi rozdělit o to, co jsem od něho slyšel nebo s ním prožil, o vzpomínky druhých i o zápisy, které se mi podařilo objevit ve farních kronikách, v jeho duchovním deníku a dokonce v archivu bývalé Státní bezpečnosti. Možná, že to někoho povzbudí, aby přispěl i svými vzpomínkami. „Pramen“ citovaný ve spisu StB uvádí, že „farář Topenčík při kázání neuzivá Bible, ale příběhů ze života.“ On Boží slovo žil a těmi příběhy ze života je učil žít druhé. Proto se k nim rádi vracíme.“

Tato bohoslužba byla nádhernou oslavou Boha a také jeho věrného kněze otce Jana, který se do srdcí lidí zapsal nezapomenutelným optimismem, úsměvem a mladým duchem. Všude byl vítaným společníkem a všichni rádi vzpomínají na jeho vyprávění příběhů ze života. Každého dokázal povzbudit, na každého si udělal čas. V homilii zazněla slova, která jeho osobu charakterizovala: „Otec Jan měl dar slova, které vycházelo ze srdce a které se dokázalo srdcí druhých dotknout. Jedno však neměl. Někdo zpívá podle Holíka, jiný podle Olejníka, on říkal, já zpívám podle Topenčíka, protože to byly jeho vlastní nápěvy. Měl rád, když se zpívalo. Podporoval zpívání mladých s kytarou. Dokázal obracet bolest, kterou prožíval, v radost ze vzkríšení. Radost z toho, že je s námi ten, kdo je silnější než smrt. Jeho život byl provázen mariánskou spiritualitou. Celý jeho život bylo krásné „dilo Mariino“. O ni se opíral ve svém životě, v těžkých chvílích. Vždy si byl vědom toho, že není sám, že je s ním Bůh.“ Na konci této mše svaté zazněla ještě jedna důležitá charakteristika: byl opravdovým otcem, duchovním otcem mnohých lidí.

Po této bohoslužbě bylo pro všechny přítomné připraveno malé pohoštění. Přes sychravé počasí jsme společně s farníky z bývalých farností, kde otec Jan působil, a také z jeho rodných Dolních Bojanovic, prožili krásné agapé.

O tom, jaký otec Jan byl, že to byl vynikající kněz, který uměl lidi sjednocovat, obracet

a proměňovat, svědčí i to, že dokáže i po deseti letech naplnit kostel a vytvořit nádherné společenství. Děkujeme Bohu za dar jeho života.

NÁVŠTĚVA KNĚŽSKÉHO HROBU V DOLNÍCH BOJANOVICÍCH

Týden po tomto krásném dni prožitým ve Vysočanech, v sobotu 27. října 2007, jsme se z farnosti Vysočany vypravili na pouť ke kněžskému hrobu v Dolních Bojanovicích, kde je otec Jan pohřben. Po našem příjezdu jsme se všichni shromáždili u tohoto hrobu na hřbitově. Již se přiblížil čas „dušiček“, proto jsme společně vykonali krátkou pobožnost. Společně jsme se modlili a zpívali a bylo milé, že nás návštěvníci hřbitova srdečně zdravili.

Po této pobožnosti a tím i zahájení pouti jsme se svolením místního faráře o. Petra Karase ve farním chrámu sv. Václava slavili za otce Jana slavit mši svatou, na jejímž začátku nás o. Petr také přivítal. Měli jsme velkou radost z toho, že kostel byl plný bojanovských farníků a ti společně s námi tuto mši svatou prožívali. Celebrantem této bohoslužby byl náš farář o. Marcel Javora. Při homilii zmínil, že důležité pro to, aby mohli být na tomto světě takoví skvělí lidé, jako byl otec Jan, a vůbec aby mohl být na tomto světě každý z nás, k tomu potřebujeme svůj rod, svoje předky. Proto patří poděkování za život otce Jana také jeho rodině. V závěru bohoslužby nás pozdravil pan Bílík, který vyzvedl méně známé dobré vlastnosti o. Jana. Zároveň nás pozdravil za dolnobojanovské farníky a poděkoval nám za tuto pěknou vzpomínkovou akci. Po dobrém obědě v Obecním domě jsme naši duchovní pouť završili svátostným požehnáním.

Tento krásně prožitý den jsme pak zakončili ochutnávkou vína s posezením v bojanovských búdách. Velice ochotně se nás ujali tři místní vinaři – Jan Komosný, František Kuběna a Petr Kuběna.

Na závěr bychom chtěli poděkovat všem, kteří nás v Dolních Bojanovicích vřelě přijali a farní-

kům za to, že společně s námi vytvořili krásné společenství modlitby. Deo gratias!

Bořivoj Sekanina, stálý jáhen, Vysočany

Poznámka redakce:

Farníci z Dolních Bojanovic, kteří byli ve Vysočanech, se tam cítili velmi dobře. Jsou vděční za tuto milou vzpomínku na našeho rodáka o. Jana Topenčíka, kterého naše mladá generace už téměř nezná.

Miroslava Bohunská (V. tř.)

DOBŘE SE PŘIPRAVIT

Tak jako každý rok, díky Bohu i letos, se děti ve třetí třídě pomalu připravují na první svatě přijímání. V měsíci říjnu o. Petr zorganizoval úvodní přípravné setkání s rodiči a dětmi. Jedna z důležitých otázek či námětů k úvaze byla, jak z tak významného dne jako je první sv. přijímání neudělat věc povrchní a skutečně dbát o to podstatné. To se týká mimo jiné i oblečení dětí, protože v dnešní moderní době se obecně dbá víc o krásu tělesnou než duchovní... O jakou krásu usilujeme my?

Od ledna 2008 začne příprava intenzivnější. Svou účastí na mších svatých však děti potvrzují, že již teď se k tomu postavily opravdu zodpovědně. Nás rodiče to však víc než kdy jindy může vést k zamyšlení, jak správně předat dítěti živou víru, jak ho vést k lásce k Bohu a lidem, jak z něj vychovat správného křesťana. A právě tady cítíme, že bez Boží pomoci to prostě sami nedokážeme.

A tak prosme Pána za nás rodiče, aby nám pomáhal při výchově našich dětí a zehnal jim i nám, abychom jim skutečně pomáhali na cestě do Božího království.

Renáta Rebendová

Petra Svobodová (12 let)

PODĚKOVÁNÍ

Chceme poděkovat paní Marii Ištvánkové u příležitosti jejího významného životního jubilea za její obětavou službu a trpělivost, se kterou se věnuje našim dětem a vnučatům. Díky také za lásku, kterou rozdává všem potřebným kolem sebe. Přejeme jí do dalších let zdraví a ochranu Matky Boží.

Vděční rodiče a prarodiče

Klárka Esterková (V. tř.)

Jiřík Košutek (MŠ)

BIŘMOVÁNÍ

PŘÍPRAVA NA BIŘMOVÁNÍ Z POHLEDU ÚČASTNÍKA

Chtěla bych napsat pár slov o tom, jak probíhá letošní příprava na svátost biřmování. Letos se nás připravuje asi 45.

Začali jsme se scházet už před prázdninami, byly to spíše informativní schůzky, otec Petr nám řekl, jak to bude všechno probíhat a pravidla našich setkání.

V prvních hodinách jsme si vysvětlili pojmy týkající se **víry**: V co my, křesťané, věříme, co je to víra, co pro mě víra znamená... Dostáváme i „domácí úkoly“ a témata na zamyšlení, nechybí úryvky z Bible na rozjímání.

Náš první velký úkol byla **prázdninová akce**, měli jsme dost velký výběr, například: pěší pouť z Vranova na Velehrad, „expedice“ na Sicílii nebo do Černé Hory, Roháče atd. Největší zájem však byl o Celostátní setkání mládeže v Táboře.

Když jsme se sešli po prázdninách, probrali jsme naše duchovní (i jiné) zážitky z těchto akcí a nastala „tvrdá vojna“. Každých čtrnáct dní setkání, společné probírání témat, např. nesprávné představy o Bohu, poznání Boha, Bible a její význam, jak se modlit nad Písmem sv. ... Setkání probíhají také ve skupinách, kde plníme předem připravené úkoly, také tam má

své místo rozjímání a vysvětlování biblických událostí a pojmů. Začátek i konec prožíváme vždy s Pánem v modlitbě.

Těšíme se na další pokračování a hlavně na to, že skrze přípravu povyroste ve své víře i v tom, jak ji prožíváme.

Klára Cvanová

Pavčina Ševčíková (IV.tř.)

PŘÍPRAVA NA BIŘMOVÁNÍ Z POHLEDU VEDOUCÍHO

Chtěla bych říct několik slov o přípravě na biřmování z pohledu vedoucího. Zpočátku vypadalo, že budeme asi tři vedoucí, ale naštěstí se nás nakonec sešlo dvanáct. Po dobu asi jednoho roku pomáháme s přípravou přibližně 40 mladých a dospělých lidí na svátost biřmování.

My vedoucí míváme setkání ještě mimo společné přípravy. Scházíme se, abychom se připravili, navzájem se podělili o své zkušenosti a také abychom se modlili za sebe navzájem i za naše svěřence. Při těchto setkáních se modlíme za každého z biřmovanců jmenovitě. Také si společně procházíme otázky, nad kterými budeme s biřmovanci diskutovat a předáváme nápady a návrhy, co by mohla příprava ještě obsahovat.

Ke každé skupince, která má asi šest členů, jsme přiděleni dva vedoucí. Ve skupině s mladými čteme a rozjímáme nad Písmem. Je tam také čas k zamyšlení a k diskusi nad některými otázkami ohledně víry, Boha, náboženství atd.

Většina biřmovanců se snaží poctivě se připravovat, ale bohužel mám pocit, že se mezi nimi najdou i ti, kteří o tuto svátost upřímný zájem nemají. Myslím, že svátost biřmování je určitá forma křesťanské dospělosti a každý by se měl rozhodnout dobrovolně, bez nátlaku rodičů nebo prarodičů. Nechme rozhodnutí na nich, vždyť nezáleží přece na tom, jestli jsme biřmování, když je nám šestnáct nebo třicet let. K těmto větám mě nevede ani tak zkušenost ze setkání ve skupinkách, jako spíše z účasti na prázdninovém setkání mládeže v Táboře, kterého jsem se zúčastnila. Byli tam i mnozí naši biřmovanci. Velmi mě mrzelo, když jsem viděla, že jsou tam někteří lidé zřejmě jen kvůli tomu, aby si splnili povinnost, nevyužili pro ně připraveného bohatého programu a trávili čas v místních restauracích.

Na druhou stranu máme všichni vedoucí radost, když vidíme mladé lidi, kteří to berou vážně a těšíme se, až je uvidíme stát u oltáře, jak s radostí a otevřeným srdcem přijímají svátost biřmování.

Lucie Cvanová

Jakub Košutek (V. tř.)

(NE)PROHRANÝ BOJ

Dne 27.11.2007 k nám opět po třech letech zavítal o. Petr Krenický z Ukrajiny. Sloužil zde mši svatou a po ní nás krátce informoval o vývoji událostí na Ukrajině a hlavně o dění v místě svého působení. Právě s ním jsme si měli možnost uvědomit, jak málo toho víme o útlaku a pronásledování pro víru. Tamní farníci zažívají dnes a denně útlak ze strany mafie, státu, úřadů, ... k tomu se ještě přidává bída, korupce a z toho plynoucí beznaděj.

Události, které nám o. Krenický popisoval, jsou pro nás téměř nepochopitelné. Kostel, který se jim podařilo, i s naší pomocí, vybudovat, jim byl totiž zabaven. Postarala se o to mafie, která podplatila všechny potřebné instituce – policii i soud. Byl vydán příkaz k exekuci majetku. Kostel byl uzavřen. „Od té doby do kostela nesmíme,“ říká o. Krenický „a mše jsou slouženy na faře.“ „Když přijeli jednoho dne chlapi s elektrickými pilami, aby rozřezali oplocení kostela, vytvořili naši muži živý plot kolem dokola a čekali, co se bude dít. Prozatím kostel uchránili. Je to pro nás úspěch, přestože se poté někteří členové farní rady ocitli ve vězení.“

Jak říká o. Krenický: „To, co nás drží při životě, abychom vůbec byli schopni začít další den znovu, jsou naše pravidelná setkávání při modlitbě. Denně se modlíme 5 růženců.“ Sám otec přiznává, jak se cítí slabý. „Když za mnou přicházejí lidé v těžké depresi, a není jich málo, vždy se na začátek společně pomodlíme jeden růženec, abych byl schopen dotyčného vyslechnout. Nechávám je u sebe vyplakat, pro něj jsem ten silný, ale když jsem sám, klesám na kolena a pláču já - i když jsem chlap.“

Ptáme se: Proč nás Bůh nevyšlyší a nebojuje za nás? Odpověď všichni známe: Protože kdyby se začal řídit heslem „oko za oko, zub za zub“, popřel by tím své přikázání lásky.

Nakonec nás o. Krenický požádal, abychom měli kousek místa v srdci a v modlitbě na Ukrajinu – zemi vždy utlačovanou - pamatovali, aby se tak naplňovala slova modlitby „Otče náš“.

Společně volejme: GOSPODI POMILUJ! (Pane smiluj se!) Neboť nám nezbývá, než se odevzdat do Boží vůle a doufat v ochranu a prozřetelnost Boží velkolepé lásky.

Zároveň nás o. Krenický pozval na pouť národů, která se bude konat ve dnech 18. – 20. 7. 2008 na Ukrajině, abychom na vlastní oči viděli život plný chudoby a bolesti, ale také lásky a víry.

-hm-

(Foto: K.J.)

Pozn.: Při setkání a v následujících dnech vybrali naši farníci na misie na Ukrajině téměř 150 tis. Kč.

Velké díky!

POZVÁNKA

Milí přátelé, kteří žijete v manželství, asi už jste dostali informaci o tom, že se v naší farnosti připravují víkendová setkání pro manžele, která se budou konat po Novém roce. S těmito setkáními mají už mnozí z vás dobré zkušenosti – dva podobné kurzy se konaly před šesti a před pěti lety.

Tato setkání jsou určena pro všechny manželské páry bez rozdílu věku. Zvláště pro mladší manžele (ale nejen pro ně) je velmi důležité čas od času obnovit svoji snahu o budování a prohlubování vzájemného vztahu a získat praktické informace o výchově dětí i o duchovním životě. **Proto se na vás obracím s tímto pozváním na zmíněné víkendy.**

Zde je několik konkrétních informací:

Termíny konání: 26.-27.1.; 1.-2.3.; 29.-30.3. 2008 (jde tedy o tři víkendy – vždy sobota a nedělní dopoledne).

Místo konání: fara Dolní Bojanovice

Témata: duchovní život v manželství; komunikace mezi manžely (duchovní, slovní, tělesná...); vztahy v rodině; výchova dětí; generační vztahy...

Vedoucí: několik manželských párů z komunity Emanuel z Brna ve středním i vyšším věku – mají velké zkušenosti s pořádáním podobných setkání; probíraná látka pramení do značné míry z jejich vlastních prožitků.

Pokud byste chtěli více informací, obraťte se na mě. Přihlašovat se můžete do 15. ledna v kostele v sakristii nebo mně osobně (mob. 603 994 972).

Zúčastnit se mohou i ti, kteří už těmito kurzy minule prošli.

Jste všichni velmi srdečně zváni – věřím, že vynaloženého času nebudete litovat.

Natálka Mráková (5 let) „Andělíček letí do betlému“

Klárka Esterková (V. tř.)

Setkání členů charizmatických společenství

V sobotu 8. prosince 2007 jsme se sešli k společnému setkání a to nejen ti, kteří chodí do společenství, ale i další farníci nebo hosté z jiných farností. Vše začalo mší svatou, po ní následovala katecheze o. Petra. Měla téma „Služba společenství“. V úvodu řekl o. Petr důležitou věc – že křesťanský život stojí na třech základech, kterými jsou: společenství, svědectví a služba. První bod naplňuje např. společenství farnosti (pokud o to stojíme a zejména pak menší skupinky – společenství), se svědectvím už je to daleko horší – celkově na něj v katolické církvi nedbáme. Třetí pilířem je služba – jak jsem zapojený do života farnosti, kde pomáhám? Svědčit o své víře máme všichni, je to věc pro dnešní svět přece tolik potřebná! A služba – sloužit můžeme

jako společenství tím, že se budeme za naši farnost vytrvale a věrně modlit.

Pak byl dán prostor zástupcům společenství, kteří se chtěli podělit o svědectví ze života svých společenství – zazněla tři velmi povzbudivá svědectví o tom, jak Bůh nám skrze modlitbu těch ostatních velmi pomáhá. Potom následovala modlitební část, ve které jsme Pánu svěřovali postupně všech 10 charizmatických společenství. A protože k životu církve patří i sdílení a přátelské posezení, přesunuli jsme se pak do Obecního domu.

Myslím si, že toto setkání bylo velmi radostné a požehnané a že nás povzbudilo k upevňování a rozvíjení života našich společenství.

za účastníky A. Tlachová

SVĚDECTVÍ

POSEL NESOUCÍ RADOSTNOU ZVĚST

Bylo to loni v době Velikonoc, kdy jsem navštívila svého švagra v Lužicích. Byl už delší dobu nemocný na srdce. Vnímala jsem jeho zdravotní stav jako dost vážný a jak se časem ukázalo, nemýlila jsem se. Byl moc rád, že jsem přišla. Z jeho slov jsem cítila, že má strach z budoucnosti, ze smrti, protože sám cítil, že se jeho zdraví zhoršuje. Dodávala jsem mu odvalu a nabádala k důvěře v Boží pomoc. Jeho manželka (přesvědčená ateistka), nechtěla o Bohu nic slyšet, takže se muselo jednat opatrně.

V modlitbě jsem často na švagra myslela, odevzdávala ho Pánu a zároveň jsem se ptala: „Pane, jak dál, jak mám postupovat?“ Pak

jsem se asi dva měsíce neviděli, ale stále jsem na něho pamatovala. Hned, jak to bylo možné, jsem ho navštívila v nemocnici a nabídla mu setkání s knězem. On o to stál, ale manželka byla proti, takže to nevyšlo. Mrzelo mě to, ale dál jsem za něho prosila a věřila, že u Boha není nemožného a že bude jeho přání vyslyšeno.

Čas běžel rychle, zdravotní stav se zhoršoval. Vzápětí se švagr ocitl v nemocnici. Poprvé jsem za ním jela se švagrovou a pak už jsem za ním jezdila sama celý měsíc na kole v době největších veder. Bylo to pro mě hodně únavné, ale věděla jsem, že to pro něho má velkou cenu. Prál si, abych tam každý den byla. Vylil si svoje srdce

a hned jsme se domluvili na návštěvě kněze. Přijal svátost nemocných a posílen touto milostí za čtyři dny odešel k našemu Pánu, a to ve věku 72 let. Ten den, kdy přijal svátost nemocných, jej navštívila jiná švagrová s manželem a byli velmi překvapení, s jakou radostí vyprávěl o této svátosti a jak jim připadal vyrovnaný. Pak to řekl i manželce a dceři a měli z toho všichni radost, já samozřejmě taky, že to tak dobře přijali.

Asi za měsíc po pohřbu jsem švagrovou navštívila a pak jsme se až do Vánoc neviděly. Často jsem na ni myslela, jak prožívá první Vánoce sama. Setkat se s ní nebylo z mé strany možné ze zdravotních důvodů, ale touha v srdci byla velká. Nevěděla jsem, jak to udělat. Najednou jsem uslyšela Boží slovo, které se mě velmi dotklo. Asi za tři dny znovu, byl svátek sv. Štěpána a já jsem slyšela úryvek z Izaiáše: „Jak je krásné vidět

na horách nohy posla, který nese radostnou zvěst“ (52,7). Byl to tak silný impuls, že jsem věděla, že dnes musím švagrovou navštívit. A tak jsem po obědě vyrazila pěšky do Lužic. Bylo krásně, sníh sice nebyl, ale svítilo sluníčko. Po cestě jsem se ptala sama sebe: Bude doma? A jak přijme nečekanou návštěvu? Plná touhy a radosti z narození Ježíše jsem nesla pokoj k ní. Zazvonila jsem, a když mě uviděla, byla skoro v šoku – radostí. Zpívala jsem jí koledu Narodil se Kristus Pán a pak jsme seděly a povídal si. Domů jsem se vrátila za tmy, pořádně unavená, ale plná vděčnosti našemu Pánu za to, že stále tvoří nové věci. V pravou chvíli a v pravý čas nám dá potřebnou sílu i odvahu plnit jeho vůli.

A. Otrhalíková

SLOVO PRO DUŠI

NAD KOLÉBKOU

„Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh byl Slovo.“ – Tak začíná Jan své evangelium.

A pokračuje: Et verbum caro factum est. – A Slovo se stalo tělem.

Bůh vložil své Slovo do života Panny, aby se odtud narodilo na svět v lidském těle a stalo se tak viditelným a pro všechny srozumitelným...

Ale i tento narozený Boho-člověk má svoje Slovo – je jim evangelium.

A toto slovo čeká také na vtělení. Čeká na lidi, kteří by ho přijali, dali mu své údy a všechny schopnosti k dispozici a umožnili mu působit navenek.

Vtělení Krista umožnila Panna Maria – Vtělení

Kristova Slova máme uskutečnit my... Má tedy i tu být podobnost mezi ní a námi: Dávat světu Boha ve viditelné formě. Podávat mu Boží slovo ilustrované naším vlastním životem. Umožňovat lidem, aby ho poznali ne z mrtvé litery, ale jako živé, působící v nás. V nás vtělené.

I my se tedy máme stát v jistém smyslu matkou a zopakovat betlémskou noc.

(z knihy *Den co den*)

Kázání svatého Františka

Když jednou svatý František odcházela z kláštera, potkal bratra Ginepro. Ginepro byl prostý a hodný člověk a svatý František ho měl velmi rád.

Při setkání ho vyzval: „Bratře Ginepro, pojď se mnou kázat.“

„Otče,“ odpověděl Ginepro, „víš, že nejsem nijak vzdělaný. Jak bych mohl mluvit k lidem?“ Ale protože svatý František trval na svém, bratr Ginepro nakonec souhlasil. Prošli spolu celé město, tiše se modlili za všechny, kdo pracovali v domech i na polích. Usmívali se na děti, zvláště na ty nejchudší. Prohodili pár slov se stařečky a se stařenkami. Pohládili nemocné. Pomohli nějaké ženě s těžkým vědrem vody.

Když městem prošli křížem krážem už poněkolkáté, svatý František řekl: „Bratře Ginepro,

je čas vrátit se do kláštera.“

„A co naše kázání?“

„Vždyť jsme přece už kázali,“ usmíval se světec.

Máš-li plnou tašku voňavého vřesu, nemušíš to nikomu říkat. Poznává to sám.

Nejlepší kázáním jsi ty sám.

-mč-

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

BŮH NÁS NIKDY NEPOŠLE DO DŮCHODU

Svatý Lukáš vypráví o dvou osobách v jeruzalémském chrámu, které stojí za povšimnutí. Jsou jimi Anna a Simeon – oba pokročilého věku. Charakterizují je ale dvě věci, které obvykle u starších lidí neočekáváme. Za prvé: oba *slouží*. O Anně se píše, že nikdy nevycházela z chrámu a *sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci* (Lk 2,37). Simeon velebí Boha a sám sebe nazývá služebníkem Božím: *Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji*. (Lk 2,29)

Navzdory vysokému věku tyto dva vědí, že mohou sloužit Božimu království. U Boha nikdy neodcházíme do důchodu, nikdy nám neřekne, že už nás nepotřebuje. V časnosti i na věčnosti máme úkol – sloužit Pánu.

Za druhé: Anna a Simeon *žijí očekáváním*. Je přirozené, že v očekávání žijí mladí lidé, ale pro starce to už zdaleka tak samozřejmě není. Životní zklamání obvykle přidusí mladickou horlivost.

Říká se, že jak léta plynou, člověk hledí na všechno realističtěji. Tento takzvaný realismus

nám ale ve skutečnosti přináší neštěstí. Naše očekávání přece nemohou být nikdy příliš velká: vždyť čekáme na Boha, a ten je vždycky větší než naše očekávání. Skutečnost je nekonečně víc než naše nejdůležitější sny. Jakmile tedy přestaneme očekávat a snít, ztratíme vztah ke skutečnosti a stěží se pak můžeme nazývat realisty.

Anna a Simeon byli skutečnými realisty. Život nedokázal udusit jejich sny. Máme se od nich hodně co učit.

(z knihy I dnes je den Boží)

Drazí nemocní, všichni, jimž plnost let přibýlo vrásek a ubylo tělesných sil ke službě blízkým, vězte, že právě teď se můžete, tak jako Simeon a Anna, svými modlitbami a obětmi stát služebníky Božího království. Bůh stojí o vaše modlitby a vaše oběti – vždyť právě jimi můžete přispívat ke spáse a posvěcení světa.

Děkujeme vám.

-mč-

MAGISTERIUM - UČITELSKÝ ÚŘAD CÍRKVE

Milí čtenáři,

dnes končíme naše téma věnované Sloupům víry. Schválně si tipněte, ve kterém ročníku Cesty se objevil první článek z tohoto seriálu? Pokud tipujete na ročník 2006, pak jste nepravděpodobně čtenáři této rubriky. Pokud víte, že první článek vyšel v čísle 1/2005, pak jste velmi věrnými čtenáři této rubriky a já vám ze srdce děkuji...

Od roku 2005 jsme společně urazili docela hezký kus Cesty: seznámili jsme se postupně s prvním sloupem - knihami Starého a Nového zákona. V minulém díle jsme se zabývali druhým sloupem - Tradicí a dnes nám zbývá třetí sloup - Magisterium neboli Učitelství církve.

Pojem Magisterium

V tomto úřadě nebo také službě můžeme vidět pomyslnou střechu všech pramenů, které tvoří Tradici. Těmito prameny jsou: liturgie, apoštolství Otcové, církevní učitelé, dějiny církve a teologové.

Kristus dal apoštolům, a vlastně celé církvi, úkol hlásat evangelium a také ho uchovávat neporušené. Už v Novém zákoně jsou apoštolové (ať už jako sbor nebo i jednotlivě) jakýmsi strážci a rozhodčími pravověrnosti hlášané nauky. V pozdější době je patrný odlišný vývoj na Západě a Východě. Na Východě je důraz kladen na tzv. ekumenické koncily, které můžeme chápat jako setkání, kde se rozhodovalo o výkladu víry celé církve. Na Západě pomalu vystupuje na úkor koncilů do popředí autorita Římského biskupa – papeže.

Nositelům Učitelství církve je tedy v první řadě **papež se sborem biskupů** a také každý biskup, pokud je ve shodě s papežem. Rozhodnutím tohoto úřadu je přisuzována **neomylnost pouze ve věcech víry a mravů**, jak to definoval I. vatikánský koncil (1869 – 1870). Tato neomylnost však stále zůstává podřízena Božímu slovu. Jinými slovy **papežská neomylnost** se netýká přírodních ani společenských věd, ale pouze **víry a mravů!**

Rozdělení Magisteria

Tento učitelství církve může také rozdělit na dvě základní formy: **řádný a mimořádný učitelství církve**.

V **řádném učitelství církve** jde o vyjádření církevní nauky. Používají se k tomu zpravidla *encyklyky* (okružní listy). V těchto encyklykách papež vysvětluje věřícím obecnou víru církve a aktualizuje její význam. Dále k řádnému úřadu patří *synody biskupů*, což jsou poradní sbory papeže v jednotlivých částech světa. Na jejich základě papež vydává *synodní exhortace* (výzvy), které se týkají problémů v různých oblastech světa. K tomuto řádnému úřadu také patří i služba biskupů v jednotlivých diecézích. Tato služba může mít podobu např. prohlášení, kázání, pastýřského listu.

Za projev **mimořádného učitelství církve** považujeme jednoznačně definované pravdy víry – **dogmata**, která byla formulována zvláště v prvních staletích církve na již zmíněných koncilech. Tyto ekumenické (celocírkevní) koncily byly svolávány, aby jednoznačně určily, co je a co není shodné s Božím zjevením.

Denisa Zhřivalová (8 let)

Nejnámějším plodem koncilů je Vyznání víry, tzv. Nicejsko-cařihradské (to dlouhé – pozn. autora). Tohoto mimořádného učitelského úřadu může papež využít k vyhlášení další pravdy víry i tehdy, když z objektivních příčin není možné svolat ekumenický koncil, jak tomu bylo mezi I. a II. vatikánským koncilem (dogma o Nanebevzetí Panny Marie, r. 1950).

Pojem dogma

Jak již bylo výše napsáno, s mimořádným učitelským úřadem souvisí pojem dogma. V současné společnosti má toto slovo velmi negativní nádech. Podívejme se však víc do historie, abychom tomuto pojmu více porozuměli.

Slovo dogma pochází z řeckého *dokein* a znamená *to, co se jeví dobrým*. Už tento prvotní význam nám ukazuje, jak je dnešní chápání tohoto slova pokroucené... Toto slovo se používalo už v antice k označování výpovědí ve filosofii, pak dekretů císařů. V církvi začali apoštolští Otcové takto označovat předpisy a nauku týkající se Ježíše Krista. Velkého rozvoje

zaznamenal tento pojem v 16. století, kdy jej Melchior Cano (dominikánský teolog) vykládá jako zjevenou pravdu, která byla církví přijata od apoštolů, ekumenických koncilů a jež byla papežem jako dogma definována a souhlasí se smyslem víry. Protikladem dogmatu je blud – hereze.

Boží zjevení je již uzavřeno a nelze k němu nic přidat. Pokud se tedy objeví nové dogma, jedná se o nový výklad dané zjevené pravdy, ale ne o novou pravdu jako takovou. To je třeba mít neustále na paměti. Na místě je podobenství o hořčičném zrnku (Mk 4,30-32) – celý strom je již obsažen v tomto malém zrnku, ze kterého postupně roste do výšky a šířky.

Tímto jsme završili tento náročný díl i celý seriál věnovaný třem sloupům víry. Doufám, že tento díl, který byl pro některé asi hůře „stravitelný“, vás neodradil a budeme se i nadále setkávat v této rubrice nad zajímavými tématy souvisejícími s naší vírou.

-pm-

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

*Milí farníci,
v tomto čísle CESTY vám
přinášíme rozhovor s o. Ladislavem Hubáčkem, který byl
na kněze vysvěcen v roce
1990. Je to další z kněží,
který vzešel z naší farnosti,
a na kterého bychom neměli
v našich modlitbách zapomenout.
Za jeho ochotu a čas mu
patří náš dík.*

Otče Ladislave, od Vašeho svěcení uplynulo již 17 let. Když se ohlédnete zpět, dokázal byste říct, jaká byla Vaše cesta ke kněžství?

Moje cesta je dílo Boží prozřetelnosti. Nikdy jsem si nepomyslel, opravdu ani ve snu mě nenapadlo, že bych mohl být knězem, a tak jsem prožíval dětství a mládí jako každý jiný kluk. Víru jsem vnímal spíše tradičně. Až po vojně jsem se ve Zlíně setkal s partou mladých, kteří se ji snažili žít osobně a ve společenství. Setkávali jsme se spolu s knězem, který se nám stal přítelem a bratrem. S ním jsme hovořili zcela otevřeně o všech otázkách, které nás zajímaly. Tam jsem začal uvažovat o své životní cestě – manželství, zasvěcený život, kněžství. Mé rozhodnutí doznělo během jediného týdne v mých 29 letech. Bůh si mě však připravoval od dětství. Jsem šťastný a nikdy jsem svého rozhodnutí nelitoval.

Existuje na Vaší cestě nějaké obzvlášť těžké nebo naopak radostné období?

To, co přináší běžný život, se nám někdy jeví jako těžké, jindy jsme naplňováni radostí. Na nic mimořádného si nevzpomínám.

Kde všude jste působil?

Po vysvěcení až do roku 1995 jsem působil v Konici u Prostějova ve farní pastoraci. Odtud jsem šel do Moravské Ostravy, kde mají salesiáni své působíště. Od roku 2002 jsem v Moravských Budějovicích. Zde jsme čtyři kněží, společně bydlíme na faře a každý máme na starosti dvě farnosti. Já působím v Nových Syrovicích a Lukově.

Proč jste se stal zrovna salesiánem?

Ve Zlíně působili salesiáni. Jejich způsob života a prožívání víry se mi líbí, a tak jsem se rozhodl jít touto cestou. Velký vliv na mě mělo osobní setkání s knězem a jeho otcovské doprovázení.

Práce s mládeží je v dnešní době těžká, ale moc potřebná. Máte na to nějaký recept?

Nemám. Myslíím však, že dílo sv. Jana Boska, které stojí na čtyřech základních pilířích: oratoř – hřiště – domov – kostel, má i dnes mladým

lidem co říci. Salesiáni dnes hledají cestu k dnešní mládeži. Nechávají se inspirovat láskou Dobrého pastýře, který hledá zatoulanou ovci...

Je o Vás známo, že jste hrával dobře a rád fotbal. Pomohla Vám třeba i tato schopnost v pastoraci?

Spíše ne přímo. Odstraňuje předsudky u lidí, kteří nemají dar víry a pomáhá k navázání přirozené komunikace.

Jak Vás ovlivnilo, že pocházíte z Dolních Bojanovic? Chcete nám, farníkům, něco vzkázat?

Zakusil jsem společenství, které umí vytvořit lidé víry. Poznal jsem mnohá svědectví lidí živé a prosté víry, živené svátostným životem – milostí Boží. Na tomto základě začalo růst mé poznání Boha a rozhodnutí dát se do Jeho služby v církvi i ve společnosti.

Závěrem chci vám, všem bojanovským farníkům, poděkovat za vaše modlitby a oběti, zvláště pak nemocným a trpícím, a ujistit vás, že i já na vás často v modlitbách vzpomínám a žehnám. S přáním mějme se rádi, protože nezhyne rod, jenž věřit neustane...

zdraví o. Ladislav

Proč má v kostele hodně lidí své vlastní místo? Když mu na něj někdo sedne, tak ho pomlouvají... I mladší mohou mít své zdravotní problémy.

Tento problém se netýká jen našeho kostela. Existuje i jinde. Když to trochu zlehčím: budme rádi, že takový problém vůbec máme – znamená to, že je o místa v kostele ještě zájem...

Ale vážně: Nejsem zásadně proti tomu, když si člověk sedá na stále stejné místo v kostele (i já, když se v kostele modlím, také mám „svá“ místa). Problém nastane tehdy, když si dotyčný(á) to místo „přisvojí“ a různými způsoby (většinou formou nějaké poznámky) se snaží „vyhnat“ toho, kdo mu na „jeho“ místo sedl. V jiné formě se tento problém projevuje tak, že si leckdo umanutě sedá na kraj lavice – přijde zpravidla jako první – a ostatní mají potom vstup do lavice o dost složitější.

Co s tím? Už jsem v kostele na tento problém upozorňoval několikrát. Asi to bude jako vždy: někdo slyšet chce, jiný ne. Ty, kterých se to týká, bych tedy opravdu prosil o větší vstřícnost – když už si někdo na „vaše“ místo sedne, usmějte se na něj a sedněte si o kousek vedle. Pán vám tu malou oběť odplatí. Třeba jde o člověka, který se odhodlal do kostela po dlouhé době... Jak se asi cítí, když mu někdo dá najevo, že tam není vítán?

Zároveň prosím o vstřícnost i z druhé strany – když už se vám taková nemilá příhoda stane a někdo vám dá najevo, že si máte sednout jinam, neberte to jako „vyhánění z kostela“ a už vůbec ne z farnosti. I vy to můžete vzít jako malé cvičení v sebezáporu a v lásce k bližnímu, být i v tomto případě protivnému.)

A ještě jedna věc k tomuto tématu – stejně důležitá. Jde o pozvání těch, kteří se při bohoslužbě ukrývají v co nejtemnějších koutech kos-

tela, ve vchodech, na schodech na oratoř atd. Je to velká škoda. Je pravda, že u někoho (myslím, že to není časté) to může být způsobeno i nějakým vnitřním problémem – jsou lidé, kteří se ve větším prostoru před zraky druhých špatně cítí. Ve většině případů takové opodstatnění ale není. Dám příklad: Představte si, že byste byli pozváni na společnou oslavu, a vy byste sice přišli, ale zůstali stát ve vchodu do sálu... divně, že? - Při mši bychom měli nejen slyšet, ale i vidět, být blízko oltáře. To vše pomáhá plnějšímu prožití bohoslužby a vytváření lepšího společenství křesťanů, kteří jsou přítomni. A je to konec konců důležité i z pohledu kněze, když nemá před sebou prázdnou první polovinu kostela. Asi nejmarkantnější je v naší farnosti tato situace v neděli večer: boční vchody a schody na oratoř zaplněné, kostel sám poloprázdný... Věřím, že aspoň někdo se nechá pozvat blíž k oltáři.

Budme rádi, že máme dům Boží, kde se můžeme scházet. Svou ohleduplností napomáhejme tomu, abychom se tam dobře cítili my sami, ale také ti, kteří jsou tak trochu cizí a touží po přátelském přijetí...

o. Petr

Radim Zámečník (II.A)

JAK VYTVOŘIT PROSTOR K NASLOUCHÁNÍ

Co se jim honí hlavou...

Věnovat mladým pravidelně pozornost je pro rodiče velkou časovou zátěží. Starší děti potřebují čas na „rozehřátí“, aby se „nažhavyly“, aby padly jejich ochranné valy a aby mohly svobodně sdělit své nejnvtřnější myšlenky, zvláště ty, které je trápí. Dospívající potřebují váš čas a pozornost více jak kdy předtím, protože se denně musí vyrovnávat se silnými, často zlými, vlivy. Ale i přes svoji potřebu sdílet se se k nám chovají uzavřeně a mluví s námi pouze cito-slovci jako „hmm“, „no jo“ apod. Když budeme své dospívající dítě v těchto chvílích nutit, aby s námi mluvil, napácháme více škody než užítku. Obrana dítěte odezní, jakmile s ním strávíte 20-30 minut v pohodě a bez jakéhokoliv nátlaku. První rada tedy je: Udělejte si čas a snažte se, aby se s vámi dítě cítilo dobře. Dospívající řeší své problémy často tak, že mluví o svých kamarádech a jejich problémech a ptá se vás, jaký na to máte názor. Je to velice oblíbený způsob, jak dospívající hovoří o věcech, o kterých se těžko mluví a s nimiž není lehké se vypořádat.

Někdy mladí potřebují s rodiči mluvit a přitom jsou v náladě, že se jim mluvit nechce. V takových chvílích zkouší terén nepřímou, něčím méně závažným. Může začít třeba tak, že se zeptá na něco z domácího úkolu nebo jak se rodiče měli nebo utrousí poznámku o tom, jak se měl dnes on. Rodiče musí na tyto zdánlivě nic neříkající výroky dávat pozor. Dítě zkouší v jaké jsme náladě, je-li bezpečně odvážit se dál a říci, co ho trápí. Jindy nás může zkoušet něčím, čemu já říkám „kouřová clona“. Jsou to

poznámky, které nás mají rozcílit. Necháme-li se vyprovokovat a reagujeme hněvem nebo kritikou, zcela samozřejmě předpokládá, že na jeho důležitou otázku budeme reagovat stejně. Takže čím více klidu a sebeovládání ukážeme, tím otevřenější bude dítě k nám.

Naše dcera si vybírala momenty, kdy jsme leželi s manželkou v posteli a chtěli jsme zhasnout a jít spát. V té chvíli se otevřely dveře a dcera se zeptala, jestli si může vypůjčit něco z koupelny, která byla hned za naší ložnicí. Když se vracela, zastavila se a řekla: „Jo, když už jsem tady...“ nemusím ani říkat, jak je důležité abychom slova typu: „Jo, když už jsem tady“ nepřehlédli. Vzpomínám si, že jsem jednou zareagoval tak, že jsem dceru vyběhl, ať zhasne a jde spát. Vzápětí jsem ucítil, jak mně žena pod peřinou kope, protože ona hned pochopila, že se za těmito slovy skrývá něco mnohem důležitějšího. Vždycky, když tato situace nastala, tak dcera povídala a povídala.

Když už je pak problém venku, je důležité, abychom ho neodbyli mávnutím ruky. Musíme své děti brát vážně, společně s nimi jejich problém promyslet a pomoci jim najít řešení.

Vina a závist

Společnost dospívajících má své zákony, které jsou založeny především na oblíbenosti a přijetí. Je dobré vědět, kde přesně se vaše dítě nachází ve společnosti svých vrstevníků, protože většina nejbolavějších problémů tohoto věku spadá do oblasti vztahů, kde hlavní roli hraje jedna ze čtyř emocí – závist, vina, hněv a deprese. Vznikne-li problém ve vztahu k někomu, kdo je ve společenském žebříčku postaven níže, pak s sebou přináší pocit viny. Má-li problém

s někým, kdo stojí výš, většinou cítí závist. Naneštěstí většina mladých tyto pocity neumí poznat a vnímá je jako bolest a zmatek. Když rodiče ví, v jaké pozici se nachází dítě, mohou mu pomoci pochopit, co se vlastně děje a proč. Pomohou mu rozhodnout, jestli udělal chybu nebo ne. Když například dítě prožívá pocit viny, často se ukáže, že k tomu nemá důvod a že skutečný problém leží na straně toho druhého, který cítí závist a snaží se v ostatních nabudit pocit viny. Cítí-li vaše dítě závist, velmi mu pomůže, budete-li schopné ji v sobě rozeznat a pochopit, proč vůbec závidí.

Příklad: Michal vyhrál juniorský pohár, všichni mu blahopřáli a radovali se s ním. Časem

viděli rodiče, že chlapce něco tíží. Ukázalo se, že chlapci záviděl jeden z kamarádů. Ten říkal: „Á, podívejte na naši velkou hvězdu. Myslí si, že má patent na rozum.“ Těmito slovy se snažil (a také se mu podařilo) vzbudit u Michala zcela neoprávněný pocit viny.

Pro citový rozvoj mladých je důležité, abychom naučili své děti poznat závist a vinu a pomohli jim správně se s nimi vypořádat. Pokud se to nenaúčí, je pravděpodobné, že s nimi budou ostatní manipulovat pomocí pocitu provinění.

-hm-

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

Farní rada se sešla dne 24. 10. 2007. Byly projednány následující body:

- vyhodnoceno dokončení prací na nové farní zídce a opravy sochy sv. Anny u kostela

- rozhodnuto o nutnosti započítí prací na novém ozvučení kostela, projednány technické otázky

- projednáno dokončení oprav kaple sv. Urbana (zamřížování okének – návrhy)

PLÁNOVANÉ AKCE:

1/ manželská duchovní obnova pod vedením členů komunity Emmanuel v roce 2008 termíny: 26.-27.1.; 1.-2.3.; 29.-30.3.

2/ zimní dovolená v Dolomitech – přihlášeno 50 účastníků

3/ možnost uspořádání Farního dne v příštím roce – bude dále projednáváno

-hm-

Martin Rebenda (III.A)

ZPRÁVY Z DIECÉZE

ZPRÁVY ZE ŽIVOTA CÍRKVE I VE VAŠÍ E-MAILOVÉ SCHRÁNCE

Tiskové středisko České biskupské konference (ČBK) informuje na svých webových stránkách www.cirkev.cz o aktuálním dění v církvi doma i ve světě. Nabízí též české překlady dokumentů papeže a Svatého stolce i oficiální dokumenty ČBK. Kromě toho upozorňuje na zajímavé akce, přednášky, pořady v médiích či knihy. Vedle českého servisu funguje i anglické zpravodajství – výběr důležitých zpráv z domova i ze světa.

Svým čtenářům vycházíme vstříc a upozornění na všechny zprávy jim zasiláme do e-mailových schránek. Každý pracovní den ráno a odpoledne obdrží zájemci elektronickou poštou krátké anotace všech nových článků. Tato služba je zdarma, je možné ji kdykoliv zrušit a tiskové středisko zaručuje, že e-mailové adresy svých čtenářů nikde nezveřejní ani nepoužije k jinému účelu než k zaslání zpravodaje.

A jak je možné si tuto službu objednat? Na stránkách www.cirkev.cz stačí zadat svou e-mailovou adresu do okénka „Zpravodaj“ v pravé části stránky a přihlásit se. Nebo nám prostě můžete poslat zprávu na adresu tisk@cirkev.cz, napsat, o kterou z jazykových verzí máte zájem – českou či anglickou – a my vás mezi odběratele našeho zpravodaje rádi zařadíme.

Objednáním našeho zpravodajství budete mít okamžitý a bezplatný přístup ke zpravodajství o životě církve v naší zemi i v zahraničí přímo ve své e-mailové schránce a nic důležitého vám již neunikne.

Těší nás váš zájem o naši práci a děkujeme i za názory a připomínky. Jen díky tomu má naše práce smysl.

VÝCHOVA K VÍŘE

Chtěli byste, aby Vaše děti věřily v Boha? Chcete, abyste se jim jako rodiče nestali překážkou?

Centrum pro rodinu a sociální péči ve spolupráci s Národním centrem pro rodinu pro vás připravilo kurz na téma:

Předávání víry v rodině

Na čtyřech navazujících setkáních se bude hovořit o křesťanských hodnotách ve spojení s lidskými dovednostmi (kompetencemi) a o jejich důležitosti pro předávání víry v rodině.

Co Vás čeká?

Jednotlivá setkání budou probíhat ve skupinkách po 20 účastnících. Program je založen na zážitkových technikách doplněných teorií. Témata budou zaměřena na základní křesťanské postoje, jakými jsou důvěra, úcta, autorita, umění dávat a přijímat, odpuštění...

Budeme se snažit zapojit všechny stránky lidské osobnosti, prostor bude i pro relaxaci. Účastníci obdrží texty k dalšímu pokračování ve společenských rodicích. Kurz bude vhodnou příležitostí k ekumenickému setkání křesťanů různých denominací.

Kde: Centrum pro rodinu a sociální péči

Josefská I, Brno 602 00, malý sál

Kdy: vždy ve čtvrtek 18.30–21.30 hod.

10.1., 24.1., 7.2., 14.2. 2008

Kurzovné: 350 Kč/ osoba,
600 Kč/ manželský pár

Přihlášky: Centrum pro rodinu a sociální péči,
Josefská 1, Brno 602 00 Dana Chaloupková,
tel. 542 21 74 64, 731 40 27 61
dana.chaloupkova@centrum.cz

ZPRÁVY SDRUŽENÍ PĚSTOUNSKÝCH RODIN

V současné době se v dětských domovech a dalších ústavních zařízeních nachází 20000 dětí, které v důsledku vážného zanedbání, nezájmu, týrání nebo zneužívání musely opustit biologickou rodinu a rády by získaly rodinu náhradní. Zásadním problémem, se kterým se odborníci na toto téma setkávají, je nedostatek péstounských rodičů. Kampaň „Hledáme Vás, mámo, táto“ se snaží tuto možnost nabídnout těm, kteří mají možnost a touhu přijmout nové dítě do rodiny. Sdružení péstounských rodin chce také upozornit na některé málo známé skutečnosti. Například, že přijmout dítě do péče může nejen pár, ale i jednotlivec – žena nebo muž. Důležité je, aby měl dostatek lásky a trpělivosti pro tyto děti, které jsou často citově vyprahlé mají leckdy i psychické či zdravotní problémy..

Zájemci se mohou obrátit na Sdružení péstounských rodin (a jeho Poradnu náhradní rodinné péče), které se touto problematikou zabývá již od roku 1995. V současné době se ke sdružení hlásí přes 800 rodin s více než 1200 dětmi.

Posláním **Poradny náhradní rodinné péče** je umožnit dětem vyrůstat v harmonické rodině, získávat nové adoptivní a péstounské rodiče pro opuštěné děti, odborně je vést v průběhu příprav na přijetí dítěte, poskytnout všestrannou podporu rodinám s přijatým dítětem do náhradní

rodinné péče a umožnit tímto ohroženým dětem rozvoj jejich nadání a začlenění do společnosti. Budoucím i stávajícím péstounským a adoptivním rodinám nabízí všestrannou konzultační a poradenskou činnost v oblasti pedagogické, psychologické a sociální (vývojové opožďení, neklid a výchovné problémy, poruchy učení a řeči, integrace dětí do škol, právní aspekty péstounské péče a adopce apod.).

KONTAKT: Sdružení péstounských rodin, Anenská 10, 602 00 Brno,
Tel.: 543 249 141, fax: 543 249 142
email: pestouni@pestouni.cz
www.pestouni.cz

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

(Jan 3, 16)

Lukáš Závorka

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Marie- Luce Brunová: Odvaha k rozhodnutí (Nakl. Paulínky, 2006, 126 s.)

Autorka chce jednotlivými úvahami poukázat na to, že Bůh má s každým člověkem svůj plán a zároveň, že nám nabízí lidskou cestu v rozhodování. Kniha nabízí možnosti, jak čelit problémům s rozhodováním a povzbuzuje čtenáře k důvěře a odvaze.

Jiří Mikulášek: Sešívání srdce (Nakl. Nové Město, 2007, 81s.)

Jiří Mikulášek popisuje životní cestu otce Jana Topenčíka z jeho vyprávění, z jeho deníku, z toho, co s ním prožil a ze vzpomínek druhých.

KNIHU JE MOŽNO ZAKOUPIT VE FARNÍ KNIHOVNĚ.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Ivan Renč: Ušatý osel, nebeský posel (Karmel. nakl., 2004, 103 s.)

Oslík u betlémských jesliček, oslík putující se Svatou rodinou ...Kolik různých rolí sehrálo toto věrné zvířátko v životě Pána Ježíše! A kdo ví, možná byly i další příběhy...

Úryvek z jednoho příběhu vám nabízíme:

Oslík pohlédl k obloze a chtěl se vydat na cestu zpět, když tu uslyšel čísi hlas. Hlas,

kterému oslík rozuměl. Bylo to hýkání osla. A po chvíli se i setkali. Starý osel z daleké pouštní vesnice se slepým Anacharem a oslík z betlémské jeskyně.

„Konečně mi někdo rozumí, konečně jsem našel někoho, s kým je možné si promluvit!“ jásal oslík a ze samé radosti neviděl, že starý osel už sotva plete nohama, jak je utrmácený.

„Můj malý příteli,“ zvedl k oslíkovi unavený pohled, „přicházíš, abys nás vyvedl z pouště, nebo taky bloudíš jako my?“

„Jsem tady, strýčku, protože se narodil Spasitel a protože chci, aby to všichni věděli a měli z toho radost.“

„Tady jsem našel tebe, strýčku, a ty mě řeči rozumíš.“

A pod hvězdnou oblohou se rozléhal rozhovor dvou oslů. Ten starý vyprávěl, jak slepý Anachar chce za hvězdou, kterou nevidí, a on, starý osel, se ve hvězdách vůbec nevyzná, a tak že dlouhé dny chodil, hned tam, hned onam, a nebylo nikoho, kdo by jim poradil. Malý oslík se zase musel pochlubit, že to byl právě on, na kom spočinula očka malého Ježíška, jako na prvním tvorovi na této zemi, a hlavně mluvil o tom, že jsou téměř u cíle a že hvězda si je přes všechnu svízeľ přitáhla k sobě svou silou.

Anachar jim nerozuměl ani „í“ ani „á“, ale trpělivě seděl na sedl na svém čtyřnohém příteli. Oba oslíci teď cupitali rovnou k Betlému. Anachar cítil, že se blíží k cíli. Radost, jež ho hřála v srdci mu to prozradila. Jaká to byla pro něj slavnostní chvíle, když potom vstoupil do chléva! Padl na kolena a uklonil se směrem, kde tušil, že leží Jezulátko. Podal Josefovi

skromný dárek. Byl to věnec zelených fíků z jeho vesnice. Maria mu dovolila pohlédit si děťátko. Dotknout se ho. Stařec položil svou dlaň dítěti na hlavičku.

Náhle mu zahučelo v uších, v hlavě, a jako by cosi zahlédl; malé světýlko v dálce. To světýlko se rychle zvětšovalo a rostlo, až byl Anachar oslněn. Ta veliká záře pak opadla

a Anachar viděl, že klečí v potměšilé jeskyni, viděl Marii, Josefa, viděl Dítě, kterého se stále ještě zlehýnka dotýkal, viděl...

Viděl i oslátko, jak neklidně podupává kolem.

Betlémské oslátko.

-mč-

Cestička

AHOJ KLUCI A DĚVČATA!

Jsou Vánoce. Je to období, na které se určitě hodně vřdycky těšíte. A možná nejen proto, že čekáte nějaký dárek pod stromečkem, ale také proto, že čas Vánoc má velmi zvláštní kouzlo. Všechno jako by bylo v tomto období krásnější než v jiných dnech roku. Někdy se ale stane, že velké očekávání přinese také velké zklamání, protože je to jinak, než jsme si představovali. Ale i tak můžeme prožít něco krásného. Záleží jen na tom, jak danou situaci přijmeme, jak je patrné i z našeho vánočního příběhu.

A aby bylo trochu překvapení, tak vás v tomto čísle Cestičky nečeká tajenka, jak jste zvyklí, ale je tu malý dárek v podobě Betléma, který si můžete podle návodu sami vyrobit.

PASTÝŘOVA PÍŠŤALKA

Kdysi dávno žil jeden pastýř, který rád sledoval noční oblohu. Vždy, když byla jasná noc, opřel se na pastvině o svou pastýřskou hůl a pozoroval hvězdy.

„ON přijde,“ říkával. „A kdy?“ ptával se jeho vnuk, malý chlapec. „Brzy!“ Ostatní pastýři se smáli: „To určitě! Říkáš to už tolik let, a pořád se nic neděje.“

Starý pastýř si jich nevšiml. Jen mu bylo líto pochybností, které četl i v pohledu svého vnuka, jestli král z dávného proroctví opravdu přijde. Tolik se sám toužil dočkat Jeho příchodu.

„Bude mít zlatou korunu?“ vyrušil ho chlapec z přemýšlení.

„Ano.“

„A stříbrný meč?“

„Jistě.“

„A královský plášť?“

„To víš, že ano.“

Chlapce odpovědi uspokojily. Sedl si na kámen a začal hrát na pišťalku. Cvičil každý den. Chtěl písničkou přivítat krále, až jednou přijde. Nikdo neuměl hrát tak krásně jako on.

„Zahrál bys také králi bez koruny, meče a královského pláště?“ zeptal se starý pastýř.

„Kdepak,“ zavrtěl chlapec hlavou. Jak by se mu mohl za písničku odvděčit král, který sám nic nemá? Jistě ne zlatem a stříbrem! Zato bohatý král by ho zahrnul velkým bohatstvím a ostatní by mu záviděli.

Stařec posmutněl. Proč jen chlapci sliboval to, co sám nevěděl? Jak vlastně má král přijít? Sestoupí na oblaku? Přijde z neznáma? Narodí se jako dítě? Bude chudý nebo bohatý? Určitě se poprvé objeví bez koruny, meče a královské-

ho pláště, ale přesto bude mocnější než všichni ostatní králové.

Jedné noci se objevila na nebi znamení, na které pastýř tak dlouho čekal. Objevili se andělé, kteří volali: „Nebojte se, dnes se vám narodil Spasitel!“ A nad Betlémem svítila obzvlášť velká hvězda. Chlapec se za ní rozběhl, jak nejrychleji dokázal, s pišťalkou zastrčenou za pasem. Doběhl jako první. Pozorně si prohlížel dítě v jesličkách. Pastýři a dědeček, kteří doběhli za ním, padli před novorozencem na kolena a klaněli se mu.

„Toto je tedy ten slibovaný král? Ne to musí být omyl! Takovému dítěti já hrát nebudu.“ Zklamane se obrátil a chtěl odejít, aniž by viděl krásu nebes a anděly, kteří se objevili za chlévem. V ten moment se ale dítě rozplakalo. Nechtěl ho slyšet. Zacpal si uši a rozběhl se pryč. Ale pláč ho pronásledoval, pronikal mu až do srdce

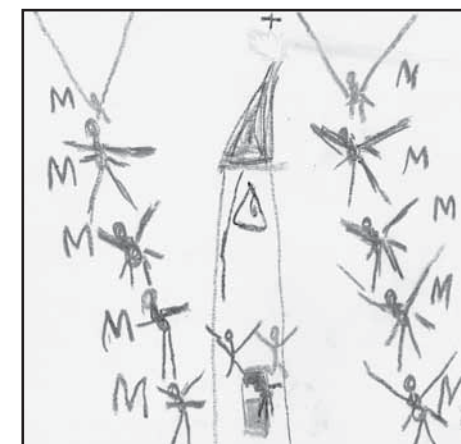

Denisa Zhřivalová (8 let)

a nakonec ho přinutil vrátit se zpět. A tak před dítětem v jeslích stál té noci už podruhé. Viděl, jak se Maria, Josef i pastýři snaží utišit pláč toho malého dítěte. Nikomu se to ale nedařilo. A chlapec se rozhodl. I přes své zklamání vytáhl pišťalku a začal na ni hrát. Dítě se hned uklidnilo, přestalo vzlykat. Podívalo se na chlapce a usmálo se. V tu chvíli pocítil radost i chlapec – ten úsměv byl nakonec pro něho větší dar než všechno zlato a stříbro světa.

podle B. Ferrera „Vánoční příběhy pro potěchu duše“

Přejeme vám pozeňnané vánoční svátky,
plné pokoje a radosti.
Vše dobré v novém roce.

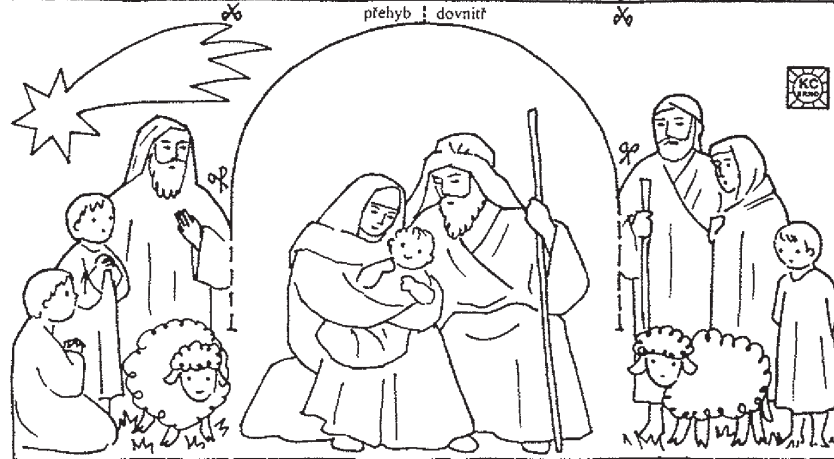
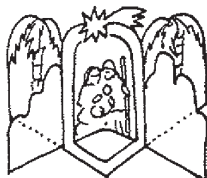

Michal Robek (6 let)
„ANDĚLÍČCI HLÍDAJÍ JEŽÍŠKA V KOSTELE“

BETLÉM PRO RADOST

Betlém na postavení nebo také jako přáníčko do dopisní obálky můžete jednoduše vyrobit následujícím způsobem:

- Okopírujte nákres na tvrdší papír. Zvětšete ho na kopírce podle toho, jak velký betlém chcete mít.
- Děti si betlém vybarví a obrysy vystříhnou. V místech přerušované čáry se papír pouze nastříhne a obě dvě části se do sebe zaklesnou.

BUDOU HLEDĚT NA TOHO, KTERÉHO PROBODLI (Jan 19,37)

Papež říká: „**Ježíš nepřinesl zákazy, ale očistění lásky.**“ Křesťanství nechťelo zničit krásu lásky. Chtělo ukázat, že pravá láska je jedinečná. Proto také křesťanství zdůraznilo jedinečnost spojení mezi mužem a ženou. Nebrání rozkoši v páru, ale věří, že aby tato láska mohla být úplná, musí být jedinečná. Musí být v jednom (manželském) páru a způsobuje setkání dvou bytostí. Není to vyhledávání rozkoše, která hledá stále nové „zkušenosti“. Láska není jen chvilka opojení, ale je to cesta, která jde ze soustředěnosti mého „já“ na sebe samotného. Mám se osvobodit od tohoto „já“ tím, že se dám někomu. Tím, že dám sám sebe, vlastně objevuji Boha. Z tohoto je vidět, že křesťanství není láska „pro mě“ je to především láska, kdy se dávám druhému a současně i lásku přijímám. I lidé, kteří žijí zasvěceně Bohu, např. kněží, řeholní sestry, žijí z lásky. Je to láska jako dar sebe druhým. I oni přijímají lásku od Boha a od svých bratrů a sester. Je důležité, aby i tito lidé cítili lásku svých bližních. Proto se modlete za kněze, kteří žijí v prostředí, kde jejich dar sebe nemá odezvu na jejich dávání.

Bůh je láska, ale je také odpuštění. Je láska jako **agapé**, ale je také láska jako **eros**. Papež tím chce říct, že Bůh také touží po naší lásce. Poukazuje na Starý zákon, který je plný Boží touhy po naší lásce, zdůrazňuje to např. prorok Ozeáš, Ezechiel.... Mluví o žárlivosti a zradě. Srovnávají národ, který se odvrátil od Boha,

Jiřík Lekavý (I. A)

s prostitutkou. Bůh chce národ – nevěrnou ženu – odmítnout, ale přesto jí říká: „*Nikdy bych tě nemohl zavrhnout, miluji Tě, i když jsi mi byla nevěrná!*“ Tak moc po nás Bůh touží. Bůh si přeje se s námi sjednotit. Nespokojí se jenom s náboženstvím a s našimi pěknými modlitbami. Chce mezi námi a Ním založit vztah „spojení“, přátelství, důvěry. Svatá Terezie z Avily takovou chvíli, kdy se sjednotila s Ježíšem, popisuje v knize *Hrad nitra*. Mluví o paprsku lásky, který probodl její srdce a celá její bytost se zapálila Boží láskou. Toto spojení chce Bůh pro každého z nás. **Všichni** jsme k tomuto sjednocení s Bohem povoláni. Svatost není jen pro „*hrdiny*“.

My ale musíme Boží lásku hledat. Jednou z jejích charakteristik je, že nikdy nikoho nezavrhne. Náš Bůh je Bůh, který neustále odpouští.

Jeden francouzský kněz, který se stará o zločince, vyprávěl tento příběh: *Jeden z mých svěřenců – jmenoval se Jan – udělal něco tak hrozného své rodině, že musel odejít z domu. Začal žít ve zlu. Jednoho dne ale všechno pochopil a zatoužil se vrátit domů. Napsal svému otci dopis: „Tatínku, prosím Tě za odpuštění toho, co jsem vám udělal. Chápu, že je skoro nemožné, abys mně odpustil, takže Tě prosím, abys mně dal nějaké znamení, že chceš, abych se vrátil domů. Nedám Ti svou adresu, ale jestli opravdu chceš, abych přišel domů, vyvěs prosím bílý šátek na poslední jablonoň před naším domem.“ Před jeho rodným domem totiž byla celá jablonoňová alej. Na druhý den Jan požádal svého kamaráda, aby ho k aleji zavezl. On že zavře oči, a pokud bílý šátek na stromě viset nebude, ať mu přítel nic neříká a jede dál. Když přijel k domu a kamarád zastavil, ptal se ho Jan: „Vidíš bílý šátek?“ Jeho kamarád mu odpověděl: „Ano, a ne jeden. Vidím jich stovky na všech stromech, co tu jsou!“*

Toto je Boží láska, miluje nás a odpouští nám, tak po nás touží. Je škoda, že mnoho lidí v tuto lásku nevěří a ani ji nehledá. My jsme ale stvořeni pro lásku. Bůh nás stále hledá. V celém Starém zákoně se člověk – počínaje Adamem – od Boží lásky vzdálil.

Sv. otec nám říká: „**Bůh se ale nenechal překonat. „Ne“ vyřčené na kříži člověkem se pro něj stalo rozhodujícím popudem k tomu, aby prokázal svou lásku v celé její spásitelné síle!**“ To je opravdu ta nejkrásnější odpověď na hřích člověka. Bůh nepřijal porážku. Vymyslel odpověď na hřích člověka. Vzal na sebe nejdřív naše tělo, pak je obětoval

na kříži a otevřel tam svoje srdce. V této chvíli na kříži se spojila Boží láska žárlivá a ta, která se dává zadarmo. Bůh na kříži volá: „**MILUJI TĚ, TOUŽÍM PO TOBĚ!**“ Ježíšův kříž je pro nás zdroj lásky. Přijímáme my, bratři a sestry, tohoto Ježíše celým svým srdcem? Přijímáme ho, i když se v dnešním světě zdá nevýznamný – nevidíme v obchodě a v novinách se o Ném nepíše? Přijímáme ho, i když se zdá, že se o něj nikdo nezajímá? Je to on, kterého si vyberme jako naše dědictví? Prosme tedy, bratři a sestry, abychom dostali milost, porozumět ceně kříže a přijmout lásku, kterou nám Bůh dal.

Benedikt XVI. ještě říká: „**Je pravda, že církev neuměla vždy dobře mluvit o lásce. Ani my křesťané se vždy necítíme dobře, když o ní mluvíme. Neměli bychom ale vidět zlo tam, kde není. Měli bychom vidět a poznat krásu lásky a ostatním odkrývat cestu k jejímu očištění!**“

Abychom v této lásce, která vychází z Božího srdce a vstupuje do srdce našeho, dobře žili, ať nám pomáhá Panna Maria. Vždyť naše srdce je stvořeno pro lásku a nespočine, dokud není spojeno se zdrojem lásky, kterým je Bůh!

-bb-

Petra Svobodová (12 let)

POŘAD BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH 2007-2008 VE FARNÍM CHRÁMU PÁNĚ SV. VÁCLAVA V DOLNÍCH BOJANOVICÍCH

24.12. (pondělí) Štědrý den

7.00 s lidovým zpěvem
půlnoční 23.00 J.J.Ryba: Česká mše vánoční „Hej, mistře“
(Svatováclavský sbor a orchestr)

25.12. (úterý) Slavnost Narození Páně

7.00 s lidovým zpěvem
8.30 s lidovým zpěvem
10.00 F.X.Bixi: Missa pastoralis
(Svatováclavský sbor a orchestr)

26.12. (středa) Svátek Sv. Štěpána

7.00 s lidovým zpěvem
10.00 Dětský sbor ZUŠ

30.12. (neděle) Svátek Sv. Rodiny

7.00 s lidovým zpěvem
10.00 schola mládeže
18.30 s lidovým zpěvem

31.12. (pondělí) Poslední den roku 2007

8.00 bohoslužba slova
Půlnoční 23.30 s lidovým zpěvem

1.1.2008 (úterý) Slavnost Matky Boží, Panny Marie, Nový rok

7.00 s lidovým zpěvem
10.00 s lidovým zpěvem
18.30 s lidovým zpěvem

6.1.2008 (neděle) Zjevení Páně („Tří králů“)

7.00 s lidovým zpěvem
10.00 s lidovým zpěvem
18.30 s lidovým zpěvem

13.1.2008 (neděle) Křest Páně

7.00 s lidovým zpěvem
8.30 s lidovým zpěvem
10.00 F.X.Bixi: Missa pastoralis
(Svatováclavský sbor a orchestr)

POŘAD BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH 2007-2008 v Josefově

24.12. (pondělí) Štědrý den 20.00 *

25.12. (úterý) Slavnost Narození Páně 8.30

26.12. (středa) Svátek sv. Štěpána 8.30

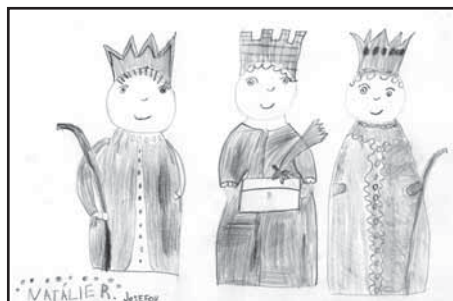
30.12. (neděle) Svátek Sv. Rodiny 8.30

31.12. (pondělí) Poslední den roku 2007 14.30 (bohoslužba slova)

1.1. (pondělí) Slavnost Matky Boží, Nový rok 8.30

6.1. (neděle) Zjevení Páně 8.30

13.1. (neděle) Křtu Páně 8.30

Natalie R. - Josefov

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 1200 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice